

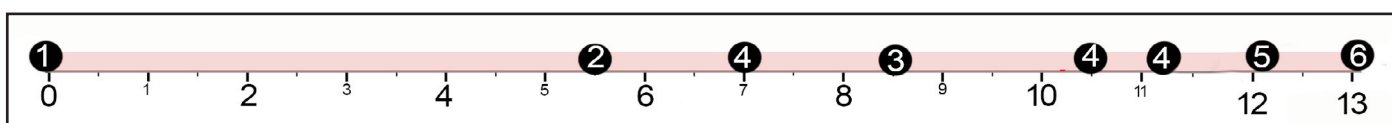
Sender de la Mediterrània

Tram: La Ràpita - les Cases d'Alcanar i riu

7 de febrer 2026

Associació Excursionista d'Etnografia i Folklore
 Pou de la Figuera, 15 bxs 08004 Barcelona - tel: 623 422 942
 c/e: infoaeef@gmail.com - www.aeef-barcelona.org/gr92

Sortida de Barcelona: Xamfrà dels carrers Consell de Cent i Lepant (Metro L2 Monumental, a 150 metres, i L5 Sagrada Família, a 300 metres). i Tram T-4 Monumental)

Hora de sortida: 7:00

Longitud: 12,200 km aprox. **Durada:** 3:30 h. aprox.

Desnivells: 130 m de pujada i 130 m de baixada.

Menjars a càrrec del participant: Esmorzar en àrea de servei o similar i dinar al final de la caminada.

Itinerari: Far de la Ràpita (1), platja de les Delícies, Atzavara, les Tres Palmeres, Montsià Mar, Solimar, la Dorada, port industrial d'Alcanar (2), les Oliveres, Alcanar Costa, les Cases d'Alcanar (3), lo Marjal, búnquers del Marjal (4) i desembocadura del riu Sénia (5).

Descripció del recorregut: Deixarem a l'esquerra el far i prendrem a la dreta el pg. Marítim al final del qual seguirem per un camí amb la platja a l'esquerra i cases a la dreta, deixarem a l'esquerra la platja del Suís, més endavant deixarem a l'esquerra la punta de Roca Llobera i així passarem per un seguit de platges i cales; més endavant deixarem a l'esquerra el port Industrial d'Alcanar i seguirem amb la tònica que portàvem fins a les Cases d'Alcanar, al c. de Lepant deixarem a l'esquerra el port de les Cases d'Alcanar i sortirem de la població pel pg. Marítim i seguirem amb el mar a l'esquerra i a la dreta tindrem camps de conreu, més endavant passarem per una zona amb diversos búnquer, nius de metralladores del 1936 i finalment arribarem a la desembocadura del riu Sénia. Aquest riu defineix els límits geogràfics de les comunitats de Catalunya i del País Valencià. Des d'aquest punt prendrem una pista al costat del riu que ens portarà a la carretera N-340 final de la caminada i lloc on trobarem l'autocar.

Far de la Ràpita

Està situat entre les platges de les Delícies i de la Senieta. Va començar a funcionar l'any 1864 tot i que el penell mostra la data de 1919. Està situat sobre un edifici de planta rectangular al centre del qual hi ha les escales de caragol que permeten accedir al far. Aquest és de vidre, amb estructura i cúpula d'acer i l'interior revestit de fusta. La llanterna és elèctrica i amb gas, i té un focus de 500 watts, que abasta 12 milles.

El Far de Sant Carles de la Ràpita és de 6è ordre, de llum fixa vermella i està situat a l'entrada del port dels Alfacs, en la punta anomenada Senieta, al peu d'uns estreps on la divisòria dreta de l'Ebre es ramifica en apropar-se al mar.

L'edifici està situat a 40 m de distància de la ribera de l'aigua i a 2,2 m sobre el nivell de l'aigua.

Demanat per la superioritat el 7 de febrer de 1860, el projecte fou estudiat i aprovat el 3 de juliol de 1861, construint-se les obres pel sistema de contracta, essent rebudes el maig del mateix any. Adquirits a París la llanterna, aparell, llums i altres efectes necessaris per a l'enllumenat, foren aquests rebuts cap al 27 de setembre 1862 i es va procedir, sens dubte, a dotar l'aparell i llanterna, operació que finalitzà el 21 de desembre de 1862, encenent-se la llum l'1 de novembre de 1864.

L'edifici de planta quadrada, de 13,10 m de costat, està situat en el centre d'una plaça quadrada, també de 30 m² de la qual s'aprofita com pati la part anterior i com hort la zona corresponent a les façanes laterals i posterior. L'arquitectura és molt senzilla. Sobre un sòcol de carreus de 0,50 m d'altura s'aixequen les façanes de maçoneria amb arestes de carreus, amb una altura de 2,90 m, sobre la qual corre la cornisa d'aquesta darrera classe de fàbrica i d'un gruix de 0,30 m, essent, per tant, l'altura total de l'edifici fins a la seva coronació, de 3,70 m. Acaba aquest amb una senzilla barana de maçoneria. S'obren a la façana principal la porta i dues finestres, una d'aquestes a cada una de les façanes laterals i 3 finestres en la posterior. L'ornamentació de les obertures consisteix simplement en una faixa de carreus formant llindars i faixes.

Les Cases d'Alcanar

És l'últim poble de Catalunya, o el primer, segons com es miri. Situat a la província de Tarragona aquest bonic poble mediterrani es troba encara per descobrir per molts, mantenint l'encant d'un poble pesquer d'antany.

L'església de Sant Miquel és un temple construït a finals del segle XVI en estil neoclàssic i que en el segle XIX va ser ampliat amb l'actual creuer i presbiteri. Sens dubte, l'església és l'edifici més destacat del patrimoni d'Alcanar, i un dels seus aspectes més singulars és el caràcter de fortalesa que li dona la garita situada en un dels costats de la façana principal.

Cisterna del Vall. Tot aprofitant l'antic fossat es va edificar, abans del segle XVII, una construcció destinada a

emmagatzemar aigua per a l'ús domèstic. Grans carreus de pedra conformen el sòl i les parets d'una de les cisternes de dimensions més grans de tota Europa.

La Casa O'Connor és un edifici senyorial d'estil modernista, que acull el Centre d'Interpretació de la Cultura dels Ibers

A poc a poc, es va anar configurant una petita vila marinera que mentre amarrava les barques a les platges de codolars, construïa la seva església, dedicada a Sant Pere.

La Platjola forma part del conjunt de platges i cales denominades Els Timbes i el seu valor ambiental i ecològic és elevat, per la qual cosa gaudeix de la distinció de platja verge. El fet de no sofrir pressió urbana i trobar-se allunyat dels nuclis de població ha conservat els seus valors naturals.

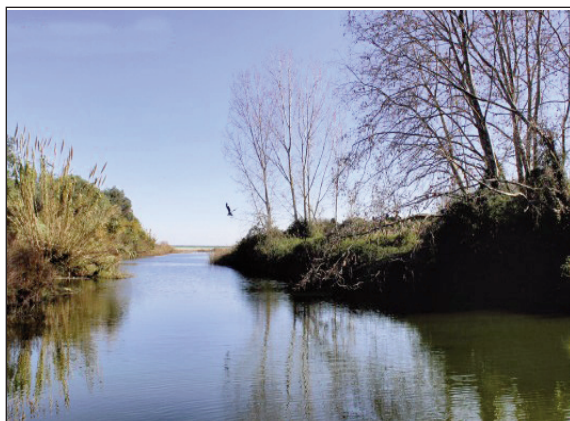
Búnquers del Marjal

Es tracta d'un dels conjunts de nius de metralladores de la Guerra Civil Espanyola de 1936 més complets que hi ha a Catalunya i es complementa amb fortificacions situades al peu de la serra de Montsià.

Els nius de metralladores són unes estructures de defensa que estaven vinculades a un complex, compost per trinxeres, recer i polvorí, excavats en el subsol. Estan fets de maó, morter, formigó i ferro per a resistir els impactes dels projectils.

Aquestes construccions, al costat de les bateries de costa, formaven part de la fortificació de la costa d'Alcanar. Van ser construïdes durant la Guerra Civil pel

Ministeri de Guerra de la República Espanyola, per a defensar-se d'un possible desembarcament de vaixells de tropes feixistes. Les Cases d'Alcanar era un punt estratègic per la seva vista privilegiada de la badia dels Alfacs.

Desembocadura del riu Sénia

El riu Sénia neix amb molta força en ple massís dels Ports. Ràpidament s'embassa en el pantà d'Ulldecona i a partir d'aquest punt, el seu cabal disminueix força, encara que rep les aigües d'altres barrancs més petits que porten aigua a la primavera i tardor.

Després de sortir dels Ports, el riu entra en un terreny molt pla i l'aigua superficial desapareix, en excepció d'avingudes o pluges fortes. No és fins a la desembocadura que l'aigua torna a fer acte de presència, aquesta vegada de manera permanent durant tot l'any i a través d'una llacuna de rambla.

En les vores de la llacuna, on el sòl és més rocós i no gaire profund hi ha la màquia formada per llentiscle, la coscolla i el margalló. En canvi, en els talussos i marges del riu hi ha vegetació d'ambients costaners com el fonoll marí.

A més, aquest racó acull una gran varietat de fauna pròpia dels espais humits mediterranis com els gripaus, polles d'aigua, ànecs reals, gavines, corbs de mar i fins a tortugues mediterrànies, que amb una mica de sort podem veure escalfar-se sobre els codolars. La seva presència indica l'excel·lent qualitat ambiental d'aquest paratge.

Port de les Cases d'Alcanar

Tel. d'incidències solament per durant l'excursió: 600 741 542